

Takketale ved Mahlerpris-overrækkelsen.

Jeg vil gerne sige tak for de meget pæne ord og for prisen, det er altid rart at møde anderkendelse, især når det er for noget, man brænder for. Men samtidig føles det lidt trykkende at blive kaldt herop med lidt vel meget fokus på person frem for sagen.

I almen medicin i almindelighed, og almen medicinsk uddannelse i særdeleshed, er vi holdspillere, og det er igennem et flot holdspil med mange værdifulde ind- og udskiftninger gennem årene, at vi har opnået en af verdens bedste - hvis ikke det bedste - uddannelsessystem for kommende og nuværende praktiserende læger.

Men selvom vi har et godt system, så er det alligevel fint med fokus på uddannelsen i dag, fordi vi ikke har tid til at hvile på laurbærrerne.

Vi skal ikke blot uddanne praktiserende læger til dagens Danmark, vi skal også uddanne læger til i morgen og til i overmorgen, og der pågår meget store forandringer i det sundhedsvæsen, som vi er en naturlig del af. Forandringer der kommer til at påvirke vores faglige aktiviteter.

Derfor er der allerede et vigtigt arbejde i gang med at adaptere specialeuddannelsen og efteruddannelsen til de kommende udfordringer.

Udfordringerne er ikke kun af faglig uddannelsesteknisk karakter, men de er i høj grad også politiske. Vi har et system, der bygger på tillid, og som anerkender, at vi har et korps af veluddannede og engagerede læger. Det skal vi gerne fastholde. Internationale systemer, der bygger på mistillid og bureaukratisk kontrol har, ikke vist, at de kan uddanne bedre læger, derimod vil de oftere demotivere end motivere.

Uddannelse bør i min optik have det som mål at styrke den faglige kvalitet i mødet med patienten. Dvs. fokus må være at gøre de mange dygtige læger bedre.

Uddannelsesaktivitet egner sig desværre ikke til at opspore og hjælpe de, trods alt heldigvis få læger, der har en krise i livet og fagligheden. De bør og skal hjælpes ad anden vej. Kollegaer i nød behøver andet og mere end efteruddannelseskontrolleri, og hvis vi blander andre dagsordner ind i uddannelsen, mister vi fokus på målet med den.

Dermed ikke sagt at vores system ikke kan optimeres, det kan det! Især med en systematik, der kan bistå praktiserende læger med at være opdateret i alle fagets kerneområder, og som kan give os feedback med udgangspunkt i vores individuelle performance.

I forbindelse med overgang fra turnus til klinisk basisuddannelse, måtte vi gøre den smertefulde anerkendelse, at kvalitet i den lægelige uddannelse ikke nødvendigvis er den vigtigste parameter for det politiske system. Vi må derfor ligge os i selen, trække på samme hammel og komme med gennearbejdede forslag og argumenter til fremtidens uddannelse, der er så overbevisende, at ingen vil kunne komme i tvivl om, at vi fortsat skal bevare og udvikle verdens bedste uddannelsessystem for speciallæger i almen medicin.

Jeg startede med at sige tak for prisen, og jeg vil også slutte med et sige tak for faglig indsigt og inspiration, som mødet og dialogen med yngre læger og uddannelsesengagerende praktiserende læger har givet. Man får meget igen, når man deltager i uddannelse i et konstruktivt samspil med kollegaer, det være sig med mine tre fine kollegaer i lægehuset i Vester Sottrup, FYAM'erne, tutorlægerne, de almenmedicinske uddannelseskoordinatorer, efteruddannelsesvejlederne, med mange flere. Tak fra mig.